
TANYA STEWNEROVÁ
Alea, dievča mora
Hviezda osudu
FRAGMENT

Alea, dievča mora 10
Hviezda osudu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Tanya Stewnerová

Alea, dievča mora 10 – Hviezda osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Alea, dievča mora

Hviezda osudu

Tanya Stewnerová nezahorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea, dievča mora

Hviezda osudu

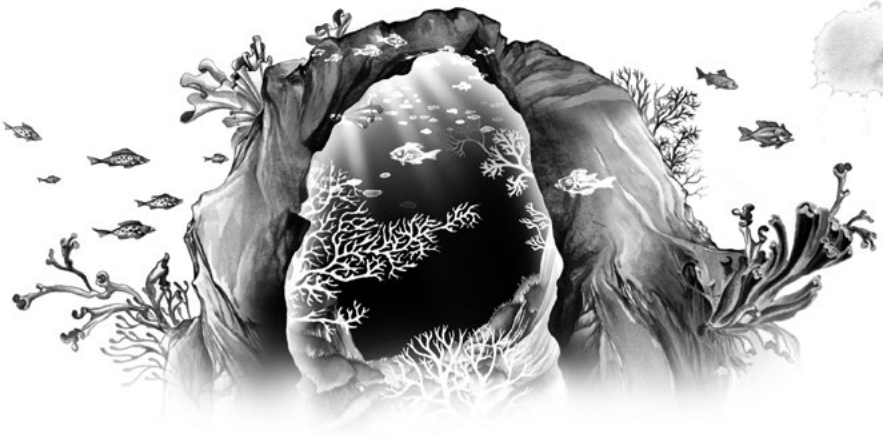

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (10) – Hviezda osudu

First published in German under the title *Alea Aquarius 10: Der Stern des Schicksals* by Tanya Stewner, with illustrations by Claudia Carls.

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg, 2025
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Text © Tanya Stewner, 2025
Illustrations © Claudia Carls, 2025
Translation © Zora Sadloňová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2026 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 3 742
Zodpovedná redaktorka Tatiana Nýčová
Technický redaktor Tomáš Krejčiřík

Originál *Alea Aquarius 10: Der Stern des Schicksals* vydalo vydavateľstvo Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg, Germany, v roku 2025.
Preklad Zora Sadloňová
Jazyková redakcia Petra Kýšková
Sadzba ITEM, spol. s r. o., Bratislava
E-book konverziu vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

e-shop: www.albatrosmedia.sk
e-mail: info@albatrosmedia.sk

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5552-8
ISBN e-knihy 978-80-566-5559-7 (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-5560-3 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5561-0 (mobi)

ALBATROS MEDIA

Obsah

Na prove 9
Prekrásny Pegas 22
Full House 33
Ľadová horúčka 45
Stratená dcéra 57
Výbuch sopky 72
Oblivion v akcii 85
Trblietavá bublina 93
Sila hudby 103
Zázračné stvorenia 117
Akira 125
Blesková cesta 135
Smrť vodnej panny 148
Ponuka 156
Nie 169
Stredomorie 175
Yavani 189
Slimor 195

Krása tárania 214
Svetlo v srdci 222
Thealea 233
Flamrya 241
Bozkávací tunel 252
Koralový útes 260
Sila Roixov 275
Palermo 289
Výskumná stanica 305
Vazali 315
Kráľ temnoty 324
Slnečná búrka 337
V pavúčej sieti 344
Vodný vírus 353
Skrýša 362
Sardinky 370
Obor 382
Všetci okrem jednej 397
Závan tieňa 410
Prázdny život 419
Záblesk nádeje 430
Deti veliteľa 439

„Thea, nenamáhaj sa. Tvoj princ si už dlho nepožije,“
povedal ľadovo. S týmito slovami sa zvrtol a nasledoval
Cassarasa, ktorý už zrejme stál na schodoch.
Alea počula vŕzgať drevo pod ich nohami,
potom sa rozhostilo ticho.
Thea za nimi hľadela prázdnym pohľadom.
Bol to naozaj koniec príbehu princa vodných panien?
Tess, Sammy a Ben niečo zakričali. Chceli ju utešiť?
Thea však nereagovala.
Vtom sa na schodoch do podpalubia opäť ozvali kroky.
Niekoľko Orionových mužov vtrhlo do salóna!

Na prove

Slnko sa vynáralo z rannej hmly a na pokojné more vrhalo svetelné záblesky, akoby západnému pobrežiu Talianska oznamovalo príchod krásneho dňa neskorého leta.

No ani očarujúce ráno nevykúzlilo Alei úsmev na tvári. Bezradne stála na prove *Crucis* s rukami hlboko vo vreckách ružovej hodvábnej bundy, s obočím stiahnutým k sebe ako dve myšlienky, ktoré sa práve zrazili. Znovu sa utiahla do samoty – sem, na samú špicu lode, do svojho svätostánku pokoja –, zatiaľ čo svet okolo nej akoby sa topil v hluku a chaose. Až doteraz posádka Alfa cru vždy našla východisko zo všetkých ťažkých situácií. Podarí sa to aj tentoraz?

Alea sa schúlila, akoby si tak chcela udržať odstup od vážnosti situácie. Udalosti predchádzajúcej noci ňou však otriasli až do špiku kostí. Doktor Orion urobil to, čoho sa celé týždne obávali a čo bolo zároveň také nemysliteľné, že celý čas dúfala, že k tomu jednoducho nedôjde: vypustil nový vírus, ktorý má zlikvidovať magické bytosti presne tak, ako to bolo v prvom prípade, keď po-

dobný mikroorganizmus, ktorý vyvinul, zniesol zo sveta skoro všetkých morských ľudí.

„Ahoj, Snehulienka!“ K Aleiným ušiam doľahol dobre známy hlas. Samuel Draco, komik posádky a strážca pokladu, sa postavil vedľa nej. Ryšavú hrivu mal už takú dlhú, že si vlasy mohol zapletať. Nemal však na hlave jednoduchý vrkoč, ale man bun – pánsky drdol na temene hlavy. Práve ho naťahoval a skúmavo si premeriaval Aleu. „Len dýchaj,“ povedal a opäť to znelo, akoby prehovoril niekto oveľa starší než deväťročný chlapec.

Alea sa donútila usmiať. „Snažím sa.“

„To stačí.“ Sammymu zaiskrilo v hnedých očiach a Alea sa hneď cítila o trochu lepšie.

Pohľadom skĺzla k mobilu vo svojej ruke. „Chcel by si niečo nahrať do denníka partie?“ Denník partie bol súbor nahovorených hlasových záznamov, v ktorých Sammy zachytával všetky dôležité udalosti od začiatku ich cesty.

„Áno, chcem. Znovu sa toho toľko stalo, že to radšej rýchlo porozprávam, skôr než všetko zabudnem,“ zamrmlal Sammy a niekoľkokrát ťukol na obrazovku mobilu, ktorý patril jeho staršiemu bratovi Benovi. „Mám ísť niekde bokom?“

„Nemusíš, to je v poriadku.“

„Super.“ Sammy si odkašlal a začal. „Denník partie, sto tridsiaty druhý záznam. Po tom, ako legendárna partia Alfa cru vlákala svojím geniálne premysleným plá-

nom doktora Oriona do pasce pri rímskom Koloseu, previezla ho v dodávke na promenádu v prístave. Bohužiaľ, práve tam sa pohyboval šéf Orionových Darkonov Zeirus, ktorý odvážnych mladých hrdinov napadol." Sammy hovoril hlasom skúseného herca, zvyknutého načítavať audioknihy. „Počas veľkolepého boja proti neohrozeným morským deťom sa Zeirus odrazu a bez akéhokoľvek viditeľného dôvodu zviezol na zem a upadol do bezvedomia. Posádke sa ho podarilo odvliecť na loď, kde od tej chvíle leží a spí na gauči ako Šípková Ruženka."

Alea pokrčila čelo, pozrela na Sammyho a ten pokračoval: „Alea pokrčila čelo a pozrela na Sammyho… Áno, moja milá Snehulienka, nie si tu na palube jediná rozprávková postava," vysvetlil. „Odkedy viem, že Zuzanino druhé krstné meno je Ella, začal som ju podľa anglickej *Cinderelly* volať Popoluška. A dôrazne ju presviedčam, aby nám ukázala svoju pravú tvár, tú Ellinu."

„Ellinu tvár?" začudovala sa Alea. Zuzana, jemná Anška z Čiech, si neprestajne skrývala tvár, lebo ju mala posiatu šupinami a zelenkastými jazvami. Jazvy sa síce u morských ľudí z kmeňa Anšov vo vode zmenia na nádherné kvetinové vzory, no tak ako väčšina hajarov, ani Zuzana nebola vinou Orionovho vírusu ešte nikdy v mori, a tak nemala možnosť zažiť svoju premenu.

Sammy jej napriek tomu predpovedal žiarivú budúcnosť. „Meno Popoluška Zuzane dokonale sekne," horlivo ďalej rozvádzal svoje rozprávkové prirovnanie. „Naj-

prv sa správa ako Popoluška, pôsobí skôr neviditeľne a je podceňovaná. No potom nastane jej veľká chvíľa a rozžiari sa na všetky strany ako najbombastickejšia Popoluška všetkých čias!“

Alea sa pousmiala.

Sammy ešte dodal: „A Orion pripomína zlomyseľného, odporného podvodníka, zákerného škriatka, ktorý kradne deti.“

Alea sa opäť skoro zasmiala. No len skoro. Orion totiž naozaj chce ukradnúť morské deti a od predvčerajška vie, že sa niektorí veľmi zaujímaví hajarovia pridali k Alfa cru – nielen Anška Zuzana, ale aj Adetari Evelin, Zaltka Isla a Oblivion Nexon.

Sammy stisol tlačidlo *STOP*. „Počkaj, začnem ešte raz tam, kde som hovoril, čo sa stalo po boji na promenáde,“ povedal a opäť zapol nahrávanie. „Zákerný doktor zvládol spoločne so svojím Darkonom Caligom ujsť z promenády do mora. Alea Aquarius sa osobne pustila do ich prenasledovania, nedokázala však dvojicu dohoniť. Podarilo sa to vodným pannám Akire a Yumiko – tie mená si určite zapamätajte! Došlo k pamätihodnému boju, ktorý vyústil do osudovej situácie, keď Caligo vypustil nový vírus do krvného obehu Akiry cez ranu na jej pleci. Nikto v tej chvíli netušil, že Akira sa stala trójskym koňom, prenášačkou novej choroby. Spolu s Yumiko sa vybrali za ostatnými vodnými pannami v okolí, aby ich pozvali na veľké stretnutie magických bytostí,

čo malo za následok, že trójsky vírus pravdepodobne rozšírila do oceánu."

Alea sa zarazila. *Trójsky vírus?* No, nebolo to úplne scestné označenie.

„Keď sa Alea a jej sestra dvojča Thea Phoenix s oboma morskými pannami na nasledujúci deň stretli, Akira sa pred ich očami zrútila a Alea v obraze nálad vodnej panny uvidela trójsky vírus. Spolu s Theou dopravili Akiru a jej priateľku čo najrýchlejšie na *Crucis.* Alea totiž videla vírus aj v obraze nálad Yumiko." Sammy si krátko povzdychol. „Obidve vodné panny bojovníčky sprevádzala najznámejšia pátračka Patrícia sveta Finni Naninni a škriatok Sweeney. Našťastie, ani u jedného z nich Elvarion nezistila nič nebezpečné." Sammy sa pozrel na Aleu, akoby sa jej pýtal, či to povedal správne.

Alea prikývla a potlačila zúfalé zastonanie, ktoré sa jej dralo z hrdla. Počuť to všetko takto intenzívne v skrátenej podobe bolo veľmi kruté. Situácia bola v pravom zmysle slova smrteľne vážna.

Aj pre Sammyho bolo čoraz ťažšie udržiavať bezstarostný tón. „Yumiko zatiaľ nemá nijaké príznaky," pokračoval. „No Akira je v bezvedomí a nie je jej dobre. Prerývane dýcha, jej pokožka stratila svoju tyrkysovú farbu a je akási béžová… jednoducho bezfarebná."

Pri pomyslení na zvláštne bledú vodnú pannu ležiacu v bezvedomí na druhom gauči v salóne Aleu zamrazilo. Sammy sa krátko odmlčal a očividne sa pokúšal znovu

naladiť na svoju úlohu rozprávača audiokníh. Potom s hlasom plným napätia pokračoval: „Posledné, čo legendami opradená partia Alfa cru o doktorovi počula, bolo, že odletel vo svojom vrtuľníku – podľa pátračky Patrície do Chorvátska, kde sa zrejme nachádza grecerská základňa. Doktor sa však určite čoskoro vyberie hľadať hrdinských protagonistov nášho príbehu, lebo ich chce všetkých dostať: Elvariona poslednej generácie, odvážnu posádku a, samozrejme, aj ostatné morské deti s ich špeciálnymi hustými schopnosťami."

Alea dodala: „Navyše, Orionovi celkom určite chýba Zeirus."

„… dodala Elvarion a má absolútnu pravdu. Doktor už určite dumá, kde mohol šéf Darkonov zostať – či je zranený, stratený, alebo zomrel. No celkom určite netuší, že ho odvážni mladí hrdinovia dopravili na *Crucis* a teraz leží na gauči. Nieee, teraz som sa točil v kruhu."

Zatiaľ čo si Sammy ešte raz vypočul posledný záznam, Alea sa upokojila myšlienkou, že posádka už teraz odplachtila poriadny kus od malého rímskeho prístavu a od promenády a že loď je tak ako predtým dobre chránená oblivionskou mágiou – ropušnicami. *Crucis* by bolo možné vypátrať len náhodou. Vlastne…

„Rozprával som už, že Thea bola s tebou včera v noci na veľrybej púti?" spýtal sa Sammy a písal pritom niečo do mobilu. „Myslím si, že nie, no ani to nie je také dôležité ako udalosti, ktoré nasledovali."

Alea si povzdychla. Jej sestra bola teraz konečne s ňou na *Crucis*, no zatiaľ aj tak nemali na seba veľa času. Včera v noci, hneď po tom, ako dostali Akiru, Yumiko, Sweeneyho a Finni Naninni do bezpečia, totiž spolu s Theou a Lennoxom skočili späť do mora, aby na informačné stĺpy napísali výstrahu pred novým vírusom. Vo svojej správe navyše navrhli, aby sa všetci, čo môžu prežiť na vzduchu, pokúsili dostať ku *Crucis.* Loď kotvila oproti vysokému skalnatému pobrežiu, pred ktorým ako špicaté nosy vystupovali z mora tri kužeľovité skaly. Miesto bolo nezameniteľné a magické bytosti, ktoré sa potrebovali ukryť, tak mohli loď aj napriek jej maskovaniu ľahko nájsť.

„Na čo práve myslíš?" vytrhol Sammy Aleu zo zamyslenia.

„Na to, že sme napísali výstrahu pred vírusom na informačný stĺp."

„No hej, vlastne aj to musím zaznamenať." Sammy prikývol, akoby chcel súhlasiť sám so sebou. Potom zapol ďalšiu nahrávku a informoval o Aleinej, Theinej a Lennoxovej správe na stĺpe, ktorá už bola medzitým určite najmenej stonásobne rozšírená do všetkých morí. Tak totiž stĺpy fungovali: niekto niečo napíše na jeden stĺp a príspevok sa magickým spôsobom automaticky objaví aj na mnohých ďalších. „Moji milí poslucháči, presné miesto nášho pobytu je teda zaznačené na ani neviem koľkých informačných stĺpoch," pokračoval Sammy. „No nemusíte sa báť, že by si doktor túto informáciu

prečítal a našiel nás. Hádam ste nezabudli, že je naňho uvalená kliatba, ktorá ho vylučuje z akejkoľvek morskej mágie, takže sa mu žiadny magický predmet neotvorí. Áno, áno, moji milí, Orion nedokáže z informačného stĺpa nič prečítať! Maximálne by mohol prikázať niektorému zo svojich Darkonov, aby nakukol, či sa vo vode nedeje niečo zaujímavé. No teraz sa podržte: už pred mnohými týždňami Gilfovia zabudovali do stĺpov ochranný mechanizmus, ktorý zabezpečí, že Darkonom sa nijaká informácia nezobrazí! Orion so svojím gangom teda nemá žiadnu možnosť zistiť, čo sa deje v morskom svete!“ Sammy vydal víťazoslávny výkrik. „Mimochodom, to všetko nám rozprával škriatok Sweeney. Ten malý profesor je úžasná studnica informácií! Na rozdiel od našich ropušníc, ktoré zo seba ešte nevydali ani hláska…“

Alea si unavene odhrnula z tváre dlhé tmavé vlasy. Práve si spomenula, že ropušnice, ktoré sa starajú o maskovanie *Crucis,* dnes Lennox po jednej vytiahol z vody na palubu, lebo aj ony boli ohrozené trójskym vírusom. Teraz sú magické ryby prilepené na zábradlí a *Crucis* maskujú rovnako spoľahlivo ako predtým.

Kým Alea duchom neprítomne sledovala vodu, Sammy nahral ďalší príspevok a ona ho na pol ucha počúvala. „Ešte raz k tomu vírusu, ľudia! Predpokladáme, že trójsky vírus sa nemôže šíriť vzduchom – pri vodnom víruse to totiž tiež nebolo možné.“

Alea urobila súhlasné gesto. Na vzduchu sú magické bytosti s najväčšou pravdepodobnosťou v bezpečí, rada by to však vedela s absolútnou istotou. Chcela by to mať potvrdené od svojej mamy. Musí s ňou hovoriť, lebo ak tomu všetkému niekto rozumie, je to práve Nelani. Alea sa jej už skôr pokúšala dovolať, no zatiaľ márne. Na Islande bolo o dve hodiny menej než u nich a Nelani si zrejme mobil na noc vypla.

„Netušíme, koľko magických bytostí sa už nakazilo," pokračoval Sammy s badateľne menším nadšením. „Je možné, že trójsky vírus sa už rozšíril do veľkej časti Stredozemného mora." Hlas mu zoslabol. „Dá sa ešte epidémia zastaviť?" Stisol tlačidlo *STOP*. „Musím si dať prestávku." Alea na chlapcovi videla, ako veľmi ho trápi myšlienka, že je možno neskoro – a magické bytosti sú stratené.

Zafúkal studený vietor a Alea sa striasla.

„Snehulienka…" Sammy vyzeral odrazu hrozne skľúčene. „Čo ak je to koniec magických bytostí?"

Nevedela, čo mu má odpovedať.

„Čo ak je to koniec vodných panien, pátračiek, škriatkov a…" Sammy nemohol pokračovať, slová sa mu zadrhli v hrdle a Alea na ňom videla strach, taký istý, aký cítila aj ona. „Poď sem," šepla a pritiahla si najmladšieho člena partie k sebe. Nemala slová, ktorými by ho utešila, no mala náruč a srdce, ktoré cítilo to isté čo on.

Chvíľu sa len tak spolu pevne držali, až kým po chvíli nezačuli piskľavý hlások: „To je teda riadne odporný

osudový hnoj," zhnusene vyhlásil Sweeney, tyrkysovomodrý škriatok s bielym fliačkom na čele, veľký ako pohár džemu, ktorý sa odrazu objavil pred nimi na zábradlí. „Riadne odporný."

„Osudový hnoj?" zopakovala po ňom Alea.

„Presne tak." Sweeney nasadil rozhodný výraz, vystrčil dopredu svoje guľaté brucho a ručičky si založil za chrbát. „Osudový hnoj."

„To naozaj existuje?" zapochybovala Alea.

„Nuž, je to, samozrejme, nanajvýš dôležitý výraz. Opisuje situáciu, keď…"

„… sa odparuje hovno," vyletelo zo Sammyho.

„Presne tak," potvrdil Sweeney. „Odparuje."

Alea nevedela, či sa má smiať, alebo plakať.

Škriatok zjavne cítil, čo sa deje v jej vnútri, a zvážnel: „Niečo nové o princovi vodných panien?"

Alea znovu zvesila plecia. To bola druhá zlá téma. Ďalší obrovský osudový hnoj. „Nevieme, kde väzí."

„Včera v noci ste Scorpius, Phoenix a ty princa dlho hľadali, však?"

„Prečesali sme celé Tyrrhenské more! A po Cassarasovi ani stopy."

„Chvíľočku!" Sammy sa ešte raz vrátil k denníku partie. „Snehulienka, povedz to o princovi." Ako reportér držal mobil s mikrofónom Alei rovno pred nosom.

Alea to prijala a začala rozprávať. „Včera večer – skôr ako sa to všetko odohralo – sme s morskými deťmi se-

deli na palube, rozprávali sa, smiali a tak. Cassaras bol tiež s nami, ale keďže nie je veľmi spoločenský typ, bol viditeľne rád, keď som ho poprosila, aby zašiel k informačnému stĺpu a pozrel sa, či je už stanovený dátum veľkého stretnutia s magickými bytosťami." Hlas sa jej čoraz väčšmi lámal, ale nemohla s tým nič robiť. „Princ je napoly vodná panna, čo znamená, že sa tiež mohol vo vode nakaziť trójskym vírusom."

Naznačila, že nechce nič viac dodať, a tak pokračoval Sammy: „Po princovi vodných panien akoby sa zľahla zem," dokončil myšlienku a držal si mobil tesne pri tvári. „Hoci Cassaras, ktorý je rodený samotár, nemal na našu spoločnosť na palube zrejme náladu, určite by sa vrátil, pokiaľ…"

„… sa mu niečo nestalo," dokončil Sweeney vetu, lebo teraz sa hlas triasol už aj Sammymu. „*Hudi Wanuti,*" riekol škriatok smutne. „Je to naozaj zlé."

„Thea je už pološialená od strachu," zamrmlala Alea. „S Cassarasom majú zvláštny a hlboký vzťah, takže pokiaľ by sa mu malo niečo stať…"

Sammy zastavil prudkým pohybom nahrávanie, akoby si prial, aby mohol rovnako razantne zastaviť sled valiacich sa udalostí.

„Budeme pokračovať v hľadaní Cassarasa," uviedla Alea škriatka do obrazu. „My tri morské deti, ktoré môžeme ísť do vody – Thea, Lennox a ja –, budeme túto oblasť prehľadávať tak dlho, kým nezistíme, čo sa stalo

s princom.“ Veľmi sa usilovala, aby to znelo sebavedome. „Vrátili sme sa na palubu len preto, aby sme premiestnili ropušnice a zavolali Nelani.“

„Je naozaj dôležité spojiť sa s vašou mamou,“ súhlasil Sammy. „Určite by nám mohla pomôcť.“

Sweeney pokrčil baňatý nos. „A ako?“

„Nelani je virologička.“

„Fakt? Myslel som si, že je Veľrybia pútnička!“ Sweeney si dal ručičky v bok. „Aký kmeň sú virológovia? Ešte nikdy som o nich nepočul.“

„Nie, nie, naša mama je naozaj Veľrybia pútnička,“ vysvetlila mu Alea, „no zároveň sa veľmi dobre vyzná vo vírusoch a vie, ako proti nim bojovať.“

Sweeney si zamyslene omotával chvost okolo nôh.

Alea ešte dodala: „Je dôležité sa s ňou a naším otcom spojiť, pretože oni ešte vôbec nevedia, že Thea sa dostala z Orionovho zajatia a pridala sa k Alfa cru.“

„*Bui,*“ odvetil škriatok, čo znamenalo *super,* a preliezol cez ropušnicu prilepenú na dreve zábradlia. „Pozriem sa, čo sa deje na korme.“

Kým Sweeney svižne hopkal po palubovkách, za Aleou a Sammym sa ozvalo hlboké mrmlanie a celá *Crucis* sa rozochvela všadeprítomnou vibráciou. Škriatok sa strhol, akoby ho zasiahol elektrický prúd, a celé telo sa mu roztriaslo.

Alea so Sammym sa nevzrušene obrátili, pretože hlboký mrmot či skôr chrapot ich neprekvapil. Hneď za nimi

sa na palube nachádzal Tasfar – obrovský trblietavý morský kôň čierny ako havran, magický tvor od vznešenej hlavy až po dokonale tvarované kopytá. Od skorého rána trónil so zatvorenými očami ako sfinga medzi kapitánskym mostíkom a provou. Jeho zložené trblietavé plutvy pripomínali krídla a lesklé šupiny, ktoré ich pokrývali, vyzerali ako ľahučké pierka. Tmavý Pegas spal. Už len fakt, že táto bytosť, ktorá za normálnych okolností žije v ústraní, sa riadila inštrukciou na informačných stĺpoch a prišla na palubu *Crucis,* jasne ukazoval, v akej núdzi sa momentálne magické bytosti nachádzali: v mori boli ich životy ohrozené, a tak im nezostávalo iné, len ujsť zo svojej domoviny, lebo aj ťažké podmienky v novom útočisku boli lepšie než istá smrť.

Prekrásny Pegas

Tasfar pristál na *Crucis* hneď na svitaní a zložil sa vedľa kapitánskeho mostíka bez toho, žeby niečo povedal alebo reagoval na otázky. Tasfarovia sú plaché stvorenia a nemajú radi, keď sa na nich niekto uprene díva alebo ich do niečoho núti. Keďže tento Tasfar sa nachádzal na relatívne malom priestore lode suchozemcov, jedinou možnosťou, ako zabrániť priamemu kontaktu s ostatnými, bolo, že zatvoril oči a ponoril sa do polospánku. Alea bola rada, že Tasfar našiel útočisko na ich palube, lebo v tejto husto osídlenej časti Talianska by sa kolos ako on určite nedokázal nikde nepozorovane ukryť. Momentálne zaberal polovicu paluby, a pokiaľ sa chcel niekto dostať z provy ku kapitánskemu mostíku, musel sa prešmyknúť tesne okolo neho.

Prekrásny Pegas však nebol ani náhodou jedinou magickou bytosťou, ktorá by zachytila výzvu a stiahla sa do bezpečia *Crucis*. Okrem Finni Naninni tu boli ešte dve pátračky Patrície, celý klan škriatkov, ako aj desiatky Helmov. Helmovia – malé modré postavičky pripomí-

najúce plamienky, ktoré pri búrke chránia more pred bleskami – robili Benovi starosti, lebo z ich žiariacich prilieb opakovane šľahali plamene, ktoré za normálnych okolností fungovali ako ochranné štíty proti bleskom, a teda boli nesmierne dôležité. Oheň na lodi vyrobenej najmä z dreva však predstavuje smrteľné nebezpečenstvo, preto Ben týchto tvorov požiadal, aby si svoje prilby zložili z hláv. Modrým magickým bytostiam sa to síce vôbec nepáčilo, no Benovej prosbe napokon vyhoveli a teraz si prilby pridŕžali pod pazuchami. Trochu rozpačito viseli na jednej z debničiek na palube a zdalo sa, že nevedia, čo si o tom všetkom majú myslieť.

Cestu na loď si našiel aj roj Jariášov, bytostí podobných snehovým vločkám, ktoré dokážu vyliečiť dušu už svojou prítomnosťou. Pre Jariášov bola stiesnená situácia na *Crucis* veľmi ťažká, ako to zborovým šepotom pred chvíľou oznámili Alei. Tá liečiteľov duše hneď nato poslala na koniec hlavného stožiara, lebo iba tam, celkom hore, mohli nerušene prebývať.

Už sa rozprávala aj s Helmami, aj s niekoľkými škriatkami. Pestrofarebné malé bytosti nepotrebovali pokoj, naopak, pobyt na lodi suchozemcov pokladali za veľké dobrodružstvo, a tak všetko sledovali a nakúkali do každej skrine a každej debničky. To sa však celkom nepáčilo niektorým ľuďom, ktorí bývali na lodi…

Alea v duchu zašomrala, keď si pomyslela, koľko toho za uplynulú hodinu nahovorila a koľko vecí sa pokúsila

vyriešiť. S Theou a Lennoxom sa chceli zdržať na palube iba chvíľu, no zmätok na lodi ich doslova pohltil. Keď toho bolo na ňu už priveľa, prešmykla sa okolo Tasfara a ukryla sa na prove, aby si na chvíľku vydýchla. Stála tam síce aj teraz, no rozhodne si nevydýchla.

Apropo, Thea a Lennox… Kde tí dvaja vlastne trčia? Zamyslene sa začala obzerať po sestre a svojom bojovníkovi, keď si všimla, že sa k nej a Sammymu prediera Ben. V ruke niesol chlieb so syrom, ktorý jej vzápätí podal. „Najedz sa trochu."

Alea sa vďačne usmiala a zahryzla do chleba.

Sammy bratovi vrátil mobil. „Ako to vyzerá, kapitán?"

Kapitán Ben namiesto odpovede iba zastonal. Vyzeral presne tak, ako sa Alea cítila, a jeho hustý rockový účes už určite zažil lepšie časy. „Pomaly to tu začína byť problematické," povedal ustarosteným hlasom. „Môžeme prijať iba obmedzené množstvo magických bytostí. *Crucis* má už teraz hlboký ponor – jednoducho je preťažená."

„Tasfar…" zašomrala Alea s plnými ústami.

„… je naozaj ťažká váha," skonštatoval Sammy. „Ak sa objaví ešte viac veľkých magických bytostí, budeme mať problém."

Benovi sa frustrovane pretiahla tvár. „Dosiahli sme limit."

„Lenže musíme magické bytosti dostať von z vody!" namietla Alea. „Nemôžeme ich predsa odmietať alebo posielať na pevninu, kde ich nájdu suchozemci."

„Alea, ja ti rozumiem," povedal Ben hlasom, v ktorom sa miešala ľútosť so sklamaním. „Dokonca veľmi dobre! Ak však príde ešte jeden Tasfar, Warkan alebo Zafír Ostrozrak," vymenoval veľké magické bytosti, „budeme ich musieť poslať preč. Buď to urobíme, alebo klesneme na dno."

Alea prestala jesť. Musí niečo vymyslieť. *Hneď!* povedala si v duchu a pokúsila sa dostať do elvarionského nastavenia. Tak vždy dokázala bleskurýchlo zanalyzovať akúkoľvek situáciu a zo zmesi informácií sa potom väčšinou kryštalicky jasne vynorilo správne riešenie. Lenže elvarionské nastavenie sa jej tentoraz, žiaľ, nepodarilo vyvolať.

Všimla si, že Jariášovia sa zodvihli z vrcholka stožiara a plachtili k nim. Ľahučko ako snehové vločky sa vznášali v letnom vzduchu neskorého leta, jemne žiarili a vytvárali malé ostrovčeky nádeje v ráne plnom starostí.

„Chcú sa dostať k nám?" začudoval sa Ben.

O sekundu už boli Jariášovia pri nich. Niekoľkí jemne pristáli na Benových rukách, ďalší sa usadili Sammymu na lícach a čele a zvyšok si našiel miesto na Aleiných pleciach a hlave.

Alea zatvorila oči a vychutnávala si pocit, ktorý sa v nej šíril. Bol to pocit pokoja. Zázračného, hlbokého pokoja. Odrazu sa jej zdalo, že všetko je v poriadku, hoci v skutočnosti to tak nebolo. Zlé veci sú tu však len preto, lebo na svete musí existovať dobro aj zlo, musí existovať svetlo aj tma. Zlo nemôže za to, že všetko má dve strán-

ky a ono jednoducho predstavuje tú menej populárnu časť. Robí si iba svoju prácu.

„Chcel by som, aby boli na mne prilepení už navždy," počula zašepkať Sammyho. Otvorila oči a pousmiala sa, lebo najmladší člen partie tam stál plný eufórie, s otvorenými ústami a doširoka rozpaženými rukami, akoby bol do pocitu sprostredkovaného Jariášmi úplne ponorený.

Omamne pokojné éterické vločky sa však až prirýchlo opäť vzniesli a pristáli na špici stožiara. *„Swadaan!"* zakričala za nimi Alea. *Vďaka!* Cítila sa vyrovnane a pokojne napriek tomu, že sa už nedokázala vcítiť do svojej predchádzajúcej myšlienky, že aj zlé môže byť na niečo dobré.

Ben tam stál pohrúžený do seba. „Páni, to bolo neskutočne krásne. Vôbec som nevedel, že dokážu niečo také."

Alea sa usmiala. „Tiež som to nevedela, ale predpokladám, že sa toho ešte veľa dozvieme a naučíme, ak budeme žiť s magickými bytosťami takto pohromade."

Sammy si šúchal líca. „Parádička… toto všetko. Vločková parádička!"

Alea sa uškrnula. „Sú to tie najlepšie vločky. Absolútne najparádnejšie vločky!"

Ben so Sammym sa zasmiali a na chvíľu sa všetkým zdalo, že je všetko v poriadku. Alea sa radovala s bratmi Walendyovcami a užívala si krátky okamih úľavy uprostred všetkého toho chaosu.

„Koľko magických bytostí vlastne žije v Stredozemnom mori?" spýtal sa Sammy. „Stovky, tisíce alebo státisíce?"

„Práve som sa na to spýtal Finni Naninni," odvetil potešene Ben, očividne rád, že môže pomôcť. „Vravela, že je ich presne šesťtisícstodvadsaťpäť."

Alea sa trochu začudovala nad tým presným číslom, na druhej strane však nebolo vôbec prekvapujúce, že niečo také pátračka Patrícia vie, pretože nikto nemohol povedať presnejšie, kde sa kto a čo v mori nachádza.

„Šesťtisícstodvadsaťpäť magických bytostí," zopakovala a ďalšia myšlienka z nej vystrelila celkom automaticky. „Kam ich všetky dáme?"

Ben prižmúril oči. Zdalo sa, že dostal nápad. Rýchlo vytiahol mobil a vyhľadal číslo svojej priateľky Niki. Tá sa momentálne nachádzala na *Shalisare,* čo bola loď patriaca k flotile *Morských rytierov.* Rumunka tam bola na stáži. Po koncerte venovanom životnému prostrediu boli Niki, Magnus, ktorý je kapitánom *Shalisaru*, a niekoľko ďalších *Rytierov* na palube *Crucis* na malej párty. No ešte v ten istý večer zase odplachtili.

Alea videla, že sa Niki pripojila k videohovoru. Na Benovej obrazovke sa práve objavila jej prekrásna okrúhla tvár. „*Misch Lateyna,* Benjamin," pozdravila svojho milého v hajare – *dobré ráno.* Niki bola síce čistý suchozemec, ale usilovne sa snažila naučiť morskú reč.

„*Misch Lateyna.*" Benovi sa rozžiarila tvár a v očiach mal výraz, ktorý dokázala vykúzliť iba Niki. „Dobre, že si hore."

„Ako to u vás vyzerá?“ vyzvedala Niki. „Ako sa majú Akira a Yumiko?“ Ben ju zjavne o všetkých udalostiach informoval.

„Akira je ešte vždy v zlom stave,“ odpovedal Ben. „Yumiko, naopak, vravela, že sa cíti dobre. Otázka je, ako dlho ešte…“

Niki si hrýzla spodnú peru. „Infikoval sa vírusom niekto zo škriatkov, Helmov alebo Jariášov?“

„To nevieme celkom presne. Ostatné magické bytosti na palube sa zatiaľ cítia dobre a nemajú žiadne príznaky. Mimo vody je však dosť ťažké zistiť, či sa predsa len niekto nenakazil. Na lodi Alea nevidí ich obrazy nálad a to je pre nás zatiaľ jediná možnosť, ako infekciu rozpoznať.“

Alea pokrčila čelo. „Možno by sa mohli magické bytosti na palube na chvíľku ponoriť do misky s vodou z vodovodu,“ zamiešala sa do rozhovoru. „U tých väčších by mi stačila len ruka alebo noha namočená vo vode, aby som rozpoznala, či majú vírus, alebo nie.“

„No tak skús strčiť Tasfarovu nohu do misy, v ktorej robievame cesto na sušienky,“ navrhol Sammy.

Ben sa však ozval: „Alea, to je skvelý nápad!“

„A čo urobíme, keď bude chorých pribúdať?“ pokračovala Niki.

Odpovedalo jej skľúčené ticho.

„Vlastne som s vami chcel prebrať niečo iné,“ vrátil sa Ben k dôvodu svojho telefonátu. „Na palube sme už preťažení.“

„Uf, to si viem predstaviť."

Ben sa priblížil k obrazovke a vyrukoval so svojím nápadom. „Napadlo mi, či by magické bytosti nemohol prijať aj *Shalisar*…"

Alea vysoko zdvihla obočie. To vôbec nebol zlý nápad! Vzápätí ich nadšenie pohaslo. Ťažko si vedeli predstaviť, že by škriatkovia, pátračky a Tasfarovia mali hľadať útočisko na lodi suchozemcov, ktorí nikdy predtým žiadnu magickú bytosť nevideli. Magnus síce svojej posádke hovoril o morskom svete a o existencii magických bytostí, ale urobiť zo *Shalisaru* druhú utečeneckú loď a umožniť veľmi úzky kontakt medzi suchozemcami na lodi a cudzími bytosťami, sa jej predsa len videlo trochu riskantné. Pokývala hlavou. Možno to bolo riskantné, ale zároveň nevyhnutné. Možno by to bol práve ten krok dôležitým a správnym smerom.

Za Niki sa objavil Magnus, ktorý bol nielen kapitánom *Shalisaru*, ale aj vedúcim európskej skupiny *Morských rytierov*. „Ben, to je dobrý návrh," povedal Nór, ktorý zjavne počúval spolu s Niki. „Radi zoberieme na palubu magické bytosti."

„Naozaj? To by bolo super." Ben sa vystrel a zdalo sa, akoby mu Magnus sňal z pliec veľké bremeno.

Niki sa na svojho Benjamina cez obrazovku žiarivo usmiala. „*Shalisar* je podstatne väčší ako *Crucis*. Dostaneme sem oveľa viac magických bytostí než vy… a možno by sme dokonca mohli niektoré prevziať od vás."

Ben na nich hľadel modrými očami. „To by ste však museli sem priplávať…“

Magnus už zjavne premýšľal ďalej. „Mohli by sme zapojiť aj ďalšie lode *Morských rytierov,*“ povedal suverénnym a rozvážnym spôsobom, ktorý bol preňho typický. „*Shalisar* nie je naša jediná loď v Stredozemnom mori, a čím viac miesta pre magické bytosti zoženieme, tým lepšie, nie?“

Alea bola celkom vedľa. Viac „rytierskych“ lodí? To je fantastické! Podľa toho, o koľko lodí by šlo, by bol celý problém možno vyriešený.

Ben prehodil smerom k Magnusovi: „Mohli by sme zavolať aj ďalšie zo zámoria. Ak si dobre spomínam, naše dva ťahače odpadkov sa momentálne plavia vo východnom Atlantiku pri Maroku a jeden v Cádizskom zálive. Tie by tu tiež boli pomerne rýchlo a s pomocou dvanástich lodí by sa nám podarilo zachrániť stovky morských bytostí v Stredozemnom mori.“

Pomoc potrebujú tisíce, bežalo Alei v hlave. *Mnohé sú však veľmi malé, napríklad škriatkovia, takže by to naozaj mohlo vyjsť!*

Sammy sa prihlásil o slovo. „To znamená, že *Rytierov* na týchto lodiach budeme musieť do všetkého zasvätiť.“

„To zariadim ja,“ odvetil Magnus bez zaváhania. „Usporiadam videokonferenciu so všetkými kapitánmi a kapitánkami a poviem im o morskom svete. Najlepšie so škriatkom na pleci – ako dôkazom.“

„To je dobrý nápad," súhlasil Ben.

„Hneď zmeníme kurz a prídeme k vám," dodal Magnus a Benovi sa rozžiarili oči. „Len čo dorazíme, vezmeme na našu palubu toľko magických bytostí, koľko sa zmestí." Zamyslene si šúchal bradu. „Hádam sa medzi nimi nájde nejaký škriatok, ktorý bude ochotný ukázať sa so mnou na konferencii."

O tom Alea vôbec nepochybovala. Škriatkovia väčšinou nebývajú plachí.

Niki sa ešte vrátila k nevyslovenej myšlienke, ktorá predtým zaznievala v Sammyho slovách. „Pokiaľ sa o morskom svete dozvie toľko ľudí, tajomstvo sa môže veľmi rýchlo rozšíriť aj do zvyšku sveta."

„To je pravda," súhlasil Magnus.

Na Aleu sa zadívalo niekoľko párov očí. Bolo jasné, že rozhodnutie, či je ich plán priveľmi riskantný, leží na jej pleciach. Ona však už k svojmu rozhodnutiu dospela.

„Urobíme to," povedala. Hoci z predstavy, že sa o ich príbehu dozvie toľko ďalších neznámych ľudí, mala trochu stiesnený pocit, bola presvedčená, že dozrel čas vybrať sa novým smerom. Nastala chvíľa, keď by sa suchozemci mali o podmorskom svete dozvedieť. Bolo síce ťažké uveriť, že sa to všetko odohrá tak rýchlo, no Alea Magnusovi dôverovala. Rozvážny Nór nájde tie správne slová, a nech mu bude po boku stáť ktorýkoľvek zo škriatkov, celkom iste výrazne prispeje k vierohodnosti

odhalenia. A ak tajomstvo nezostane u *Morských rytierov*, ale nájde si cestu do sveta, bude to v poriadku. Koniec koncov, raz sa to stať musí. Musí nastať nová éra, v ktorej sa suchozemci spoja s morskými ľuďmi, aby spoločnými silami zachránili svet. Len spoločne ako jedno ľudstvo môžu zabrániť zničeniu prírody. A možno práve teraz je ten správny čas začať.

Full House

Alea opustila provu, prekĺzla okolo Tasfara a vybrala sa hľadať Theu, aby sa ešte raz spolu pokúsili zastihnúť Nelani. Loď však bola momentálne taká preplnená, že bolo dosť náročné udržať si prehľad, kto sa kde nachádza.

Keď obišla spiaceho Pegasa a zastavila sa vedľa kapitánskeho mostíka, objavila Hrčku, Sammyho malú samicu tuleňa krúžkovaného, ako sa v dopoludňajšom slnku spokojne vyhrieva na doskách a podriemkava. V jej príjemnej srsti sa usalašilo niekoľko Helmov, čo tuleniu dámu zjavne vôbec nerušilo. Zato teta Hildegarda, Tessina tučnučká čajka riečna, sedela na lanách stožiara a nahlas protestovala. Celkom určite sa jej nepáčilo, že jej obľúbené miesto na vrcholku stožiara obsadili Jariášovia. Navyše sa k nej hore začalo šplhať niekoľko zvedavých škriatkov, ktorí si operenca chceli poobzerať zblízka. Hildegarda s hlasným škrekotaním zletela dolu na zábradlie na ľavoboku. Na palubovkách pred ňou čupela desiatka ďalších škriatkov, ktorí práve s nadšením trhali stránky Benovho obrázkového sprievodcu Aus-

tráliou a následne vytvárali nový obraz ako z kúskov puzzle – piesočnú plytčinu pri západe slnka.

Na Aleu ich umelecká činnosť zapôsobila, no zároveň bola príliš vyčerpaná na to, aby sa pustila do záchrany knihy. Všade na palube sa to hemžilo a mrvilo. Opatrne oblúkom obišla Hrčku s podriemkavajúcimi Helmami a prišla na kormu, kde objavila niekoľko známych tvárí. Napríklad Tess Taurus, pirátsku princeznú Alfa cru, ktorá práve čosi vyrábala. Francúzka mala svoje dlhé dredy vypnuté navrchu hlavy, v ruke držala kladivo a medzi zubami klinec.

A bol tu aj Lennox! Lennox Scorpius, Alein priateľ a *dharrkon,* stál v rifliach a čiernej motorkárskej bunde vedľa Tess a práve si rukou prehrabol tmavé vlasy, ktoré mu padali hlboko do tváre. Sústredene zobral do ruky ťažkú drevenú dosku, zlomil ju na dve polovice a obidve podal rockovej princeznej. Alea predpokladala, že tí dvaja chcú zo zvyškov dreva, ktoré sa už celú večnosť povaľovali na palube, zhlobiť kaďu na vodu pre Patrície. Pátračky sa totiž nerady dlho zdržiavajú na súši a na palube boli iba vedierka, ktoré navyše obsadila Finni Naninni a dve ďalšie Patrície. Tam boli koralové stromčeky v bezpečí, pretože v nich bola napustená pitná voda z cisterny *Crucis.* Naposledy ju plnili pred niekoľkými dňami, takže sa v nej určite nemohol vyskytovať trójsky vírus. Vyrobiť kaďu pre ďalšie pátračky Patrície bol skvelý nápad.

Lennox jediným pohybom rozštiepil ďalšiu masívnu dosku, čím na seba pritiahol Alein pohľad.

„Ó!“ ozval sa vysoký hlások pripomínajúci zvuk trúbky. „Pozri, ako vie krásne ničiť veci!“

Niekoľko škriatkov, ktorí nadšene cupkali okolo Lennoxových nôh, si div nevykrútilo krky, len aby ho mohli sledovať. Jeden z nich bol tyrkysovomodrý. Keď Lennox rozlomil obzvlášť hrubú dosku, akoby bola z cukru, škriatkovia sa rozjasali a začali tlieskať. Superbojovník podráždene prerušil svoju činnosť a Alea si všimla, že mu očerveneli líca. Usmiala sa popod nos. Vtom sa jeho azúrovomodré oči stretli s jej zelenými a vzápätí sa na ňu usmial svojím typickým, trochu krivým úsmevom. Odrazu zacítila na hrudi ľahké chvenie, sladké a teplé, a úsmev mu opätovala.

„Alea!“ zvolal Evelin, ktorý práve prišiel s ďalším kusom dreva. „Usilujeme sa vyrobiť vaňu.“

„*Gralhie,*“ odvetila Alea. *Skvelé.* A s nádychom obáv ešte dodala: „No aby toho nebolo na teba priveľa.“

Evelina len pred dvoma dňami postrelili počas boja na promenáde, ale guľka ho našťastie len poškriabala. Rana sa navyše vďaka morskej rastline – jaberu – extrémne dobre hojila a Evelin bol už plný síl.

„Do klokotavej uhorky!“ vyletelo z tyrkysovomodrého škriatka. „Adetari!“ úctivo zdvihol zrak k Evelinovi, ktorý práve Lennoxovi podával dosku.

„Adetari!“ začali si šepkať ostatní škriatkovia.

Morský chalan sa usmial a usadil sa k nim na dlážku. „Ja som Evelin… a vy ste kto?“

Tyrkysovomodrý mu v okamihu vyliezol na topánku. „Ja sa volám Sweeney a som veľmi veselý," predstavil sa s teatrálnym gestom. „Tiež som oprávnene označovaný za neobyčajne svetaskúseného."

„*Nijih!*" Evelin so smiechom prikývol. *Skvelé!* „Veľmi rád by som sa dozvedel viac o morskom svete. Možno…"

„Oho!" Sweeney zaujal patričnú pózu. „Čo by si chcel vedieť?"

Alea na Evelinovi videla, že je trochu rozrušený z očakávania. Nikto iný neprahol po informáciách viac než on.

„Čo najdôležitejšie by mal človek vedieť o škriatkoch?"

Ostatní škriatkovia sa začali prekrikovať, no Sweeney vyskočil Evelinovi na koleno, energicky zdvihol rúčku a ostatných rázne umlčal. „Škriatkovia toho vedia omnoho viac, než len maľovať obrazy," zdôraznil a zároveň priznal: „No dokážeme ich maľovať neskutočne dobre: pieskom, kameňmi…"

„Z útržkov papiera!" pridal sa škriatok sediaci na zábradlí, kde práve definitívne poslal Benovho obrázkového sprievodcu na večnosť.

Sweeney pritakal. „Predovšetkým dokážeme svojimi krásne sfarbenými telami vytvárať ilúzie a klamy," pokračoval. „Mnohí už z toho padli na zadok."

„Pravda pravdúca!" prenikavým hlasom zvolal ďalší škriatok, následne sa rozkričala celá skupina a každý chcel porozprávať nejakú historku o niekom, kto padol na zadok.

„To je príšerný rámus!“ posťažoval sa prenikavý hlások. Nepatril však škriatkovi, ale prominentnej pátračke Patrícii, samotnej Finni Naninni, ktorá sa práve máčala v prvom z troch kýblikov stojacich vedľa nich. Finni Naninni visela zachytená o jeho okraj najmenej desiatimi striebrosivými ručičkami. „Ste veľmi hluční!“

Škriatkovia so šomraním zagúľali očami a rozišli sa. Iba Sweeney zostal na Evelinovom kolene.

Z vedierka vedľa Finni Naninni sa vynorila rovnako zle naladená pátračka, ktorá si popod nos len tak sama pre seba nadávala. Tretia pátračka z posledného vedierka sa k nim pridala. „Je neznesiteľné byť odrezaná od mora. Nedá sa tu nič hľadať a už vôbec nie niečo nájsť!“

Alea rozmýšľala, či by nemala dať pátračkám do vedierok malé predmety, ktoré by mohli hľadať, no Patrície už poznala dosť dobre na to, aby si vedela predstaviť, že by to pravdepodobne pokladali za urážku. Odrazu si uvedomila, že si chcela prezrieť obrazy nálad magických bytostí na palube, aby zistila, či nie sú nakazené vírusom. Rýchlo si čupla a zbystrila zrak. Obraz Finni Naninni prezrádzal stiesnenosť, úzkosť a stres, no neboli tam nijaké čierne škvrny podobné tým, ktoré videla u Akiry a Yumiko, a to napriek tomu, že Finni Naninni bola vo vode veľmi blízko vodnej panny! Žeby bola inkubačná doba u pátračiek Patrícií dlhšia? Alea si obzrela obrazy nálad aj ďalších dvoch koralových stromčekov a s úľavou zistila, že ani u nich nie je vírus prítomný.

Medzitým pokračovala rozhorčená triáda pátračiek. Zaznievali tam slová ako „neakceptovateľné“, „otrasné“ či „k Patríciám nepriateľské“. Keď nato Tess hodila do vedierka prostrednej Patrície klinec, aby ho mohla hľadať a nájsť, tá sa rozpišťala vysokým hlasom, že je hanba, ak si Tess z nej strieľa.

Finni Naninni vydala zo seba dlhý vyčerpaný zvonivý zvuk a najmenej dvadsiatimi zo svojich nespočetných očí sa zadívala na Tasfara. „Možno by bolo najlepšie uviesť sa do hlbokého spánku ako Tasfar.“

„Fíha, to je najmúdrejšie, čo som počula, odkedy som v tomto vedierku!“ súhlasila druhá a tretia zacvrlikala: „V spánku bude určite všetko znesiteľnejšie.“

Alea prikývla. „Ak to takto jednoducho viete, tak to určite urobte! Uveďte sa do hlbokého spánku.“

Vtom sa opäť ozval Sweeneyho hlások: „Prečo to chceš všetko prespať, Finni?“ Zadíval sa z Finni Naninni na Evelina. „So suchozemcami je predsa zábava!“

„*Dschan,*“ odvetila pátračka Patrícia škriatkovi, ktorý ju niekoľko posledných dní sprevádzal. *Priateľu.* „Zostaň hore a o všetko sa postaraj, dobre?“ Len čo dohovorila, vydala ostatným nejaký príkaz a všetky tri pátračky sa ponorili späť do vedierok. Pritisli sa ku dnu a celé sa poprikrývali ručičkami, akoby sa ich nič netýkalo.

Alea si sťažka povzdychla. Sweeney vystrčil brucho, prekrížil si ručičky za chrbtom a povedal: „O všetko sa

postarám. Ak by ste mali akékoľvek otázky, milí obri, s dôverou sa na mňa obráťte."

Odrazu sa pred ním objavil ďalší škriatok, zlatožltý ako žĺtok. Tohto Alea ešte nepoznala. „Pozri sa!" ukazoval Sweeneymu, čo práve našiel. Škatuľku tampónov.

Sweeney zoskočil Evelinovi z kolena, aby si mohol tú vec lepšie obzrieť. „*Hudi Wanuti!*"

Zlatožltý vytiahol jeden tampón zo škatuľky a kritickým zrakom ho skúmal. „Vyzerá to ako munícia do kanónov."

„Pri všetkých vlnách! Daj to preč!" vystríhal ho Sweeney. „Je to nebezpečné!"

Alea sa natiahla za škatuľkou a pritiahla si ju k sebe.

Tess sa rozosmiala. „No, moje tampóny to nie sú."

„Moje tiež nie," podotkol Lennox.

Tess sa rozosmiala ešte hlasnejšie a Evelin sa k nej pridal.

„Ja používam bavlnené vložky," vysvetlila Tess.

„Bavlnené?" nechápal zlatožltý škriatok.

„Prečo používaš bavlnené?" spýtal sa Sweeney.

„Lebo sa dajú prať," odvetila Tess.

Sweeney sa zarazil. Poškrabal sa medzi odstávajúcimi vlasmi a s rozšafným gestom skonštatoval: „No, ak rada perieš, tak v tom pokojne pokračuj. Kedysi som počul o mývaloch, ktoré tiež…"

„Mývaloch?" prerušil ho zlatožltý. „To si si vymyslel!"

„Vôbec nie! Existujú! Áno!" pohoršoval sa Sweeney. „A milujú umývanie, robí ich šťastnými."

Lennoxovi mykalo kútikmi a Alea sa naňho usmiala.

Sweeney ešte skúsene dodal: „Niektorí ľudia majú fakt zvláštne záľuby."

Tess pokrútila hlavou. „Mňa pranie a umývanie vôbec nerobí šťastnou."

„Aha." Sweeney sa totálne zmätený obrátil k druhému škriatkovi a zašepkal: „Prečo to teda robí?"

Zlatožltý mu bezradne odpovedal: „Ktovie, možno nemá všetkých päť pohromade."

Tess, Alea, Lennox a Evelin sa bez zábran rozosmiali na celé kolo. Ani jeden zo škriatkov tomu nerozumel, a tak im Evelin vysvetlil, ako je to s tampónmi a vložkami. Na tvárach sa im zračilo číre zdesenie, čo všetkých rozosmialo ešte viac.

„Mohli by ste sem na chvíľku strčiť nohy?" Alea zmenila tému, siahla po jednom tégliku a naplnila ho vodou z Lennoxovej fľaše. „Rada by som si prezrela vaše obrazy nálad."

Ešte prevalcovaný informáciami, ktoré práve počul, sa Sweeney vyšplhal na okraj téglika a urobil, o čo ho Alea požiadala. Veľmi dôkladne si prezrela jeho obraz nálad, no žiadne čierne škvrny nezbadala. Ani u druhého škriatka, ktorý prišiel na rad po ňom.

„Vyzerá to dobre," odvolala poplach. „*Herva nscha.*"

„*Bui,*" povedal zlatožltý a odsvišťal. *Super.*

Lennox sa na Aleu skúmavo zadíval. „Možno by si si mala ísť na chvíľu ľahnúť, *Yavani*." *Yavani* bolo najnež-

nejšie slovo v morskej reči a znamenalo niečo ako „moja večná láska".

„Bude to fajn," odvetila Alea. „Všetci sme vyčerpaní, napriek tomu sme pripravení pomôcť tam, kde treba."

„Bohužiaľ, už nie," poznamenala Tess.

„Ako to?" začudovala sa Alea. „Kto nie je?"

Tess prekvapene sklonila hlavu. „Nezaregistrovala si to?" povzdychla si. „*Non,* vy ste boli predsa vo vode."

„Čo sa stalo?" spýtal sa Lennox, ktorý zjavne tiež nevedel, o čo ide.

„Najlepšie bude, keď sa spýtate Zuzany." Tess ukázala smerom k stolu na korme, pri ktorom sedela Anška a sústredene hľadela do mobilu.

S niekoľkými otáznikmi v hlave Alea privolala Zuzanu, ktorá hneď vstala a podišla k nej. Útla Anška mala na sebe šaty s dlhými rukávmi siahajúce až po členky, rukavice s odstrihnutými prstami, elegantné čižmičky a hodvábny šál, ktorý si niekoľkokrát obmotala okolo krku. Bol to dokonalý outfit, ale na neskoré leto príliš teplý. Bolo však jasné, že Zuzana sa usiluje, aby bolo čo najmenej vidieť jej šupinaté telo. Alea dúfala, že jedného dňa sa bude na palube cítiť natoľko bezpečne, že nechá svoju kožu pred ostatnými členmi posádky nezakrytú.

„Ahoj," pozdravila Zuzana, keď sa k nim pridala a zhrnula si svetlohnedé, po plecia siahajúce vlasy do tváre tak, že jej bolo vidieť sotva špičku nosa. „Čo sa deje?"

„Alea s Lennoxom ešte nevedia o Isle," vysvetlila jej Tess.

„Isle sa niečo stalo?" vydesila sa Alea.

„Dnes ráno odišla z lode."

Alea s Lennoxom hľadeli na Zuzanu a nezmohli sa na slovo. Evelin už o tom vedel, takže si len s povzdychom prehrabol krátke blonďavé vlasy.

„Isla a ja sme sa s našimi pestúnmi vlastne dohodli, že pôjdeme do Ríma len na víkend na koncert venovaný životnému prostrediu." Zuzana si rukami obopla štíhle telo, akoby jej bolo nepríjemné, že sa na ňu všetci dívajú. „Potom sme im povedali, že sme ochoreli a potrebujeme ešte pár dní, aby sme sa vyliečili a mohli sa vrátiť späť do školy. Mne to naši uverili, ale Isle jej rodičia nie. Chceli, aby hneď nasadla do vlaku a vrátila sa domov do Berlína."

Evelin, ktorý mal tak ako Nexon školu už ukončenú, dodal: „Isle neostalo nič iné, len posádku opustiť. Preto ju Tess skoro ráno odviezla člnom na pevninu."

Aleu tá správa hlboko rozrušila. Nestihla sa s kamarátkou ani rozlúčiť! Pokrčila čelo, vytiahla mobil a skontrolovala správy. Isla jej skoro ráno písala. „*Mrzí ma to,*" začínala sa esemeska, v ktorej Zaltka všetko vysvetľovala, a Alea ju teraz čítala nahlas. Správa sa končila slovami: „*Som si istá, že sa všetci niekedy opäť stretneme. Dovtedy sa majte na pozore a sledujte doktora Oriona ostriežím zrakom.*"

Lennox prikývol. „To aj urobíme."

„No ty ešte zostaneš, však?“ spýtala sa Alea Zuzany.

Anška sa zasmiala a Alei sa zdalo, že má veľmi krásny úsmev, a rada by z neho videla viac než len malý kúsok vykúkajúci pomedzi vlasy. „Chcela by som tu zostať tak dlho, ako to len bude možné. Nikde inde sa necítim tak… normálne.“ Zuzana sa ticho zasmiala. „Navyše tu mám najväčšiu šancu naučiť sa zaobchádzať so svojím nadaním.“ Morskí ľudia z kmeňa Anšov boli obdarení veľkou mocou – silou svojich rúk dokázali vytvoriť obrovské vlny a dokonca zastaviť cunami. Zuzane sa to však ešte nikdy ani náznakom nepodarilo. Je pravda, že zatiaľ vlastne nemala väčšiu šancu zistiť, ako to dosiahnuť, než tu. „Zároveň je pre mňa tu na lodi zložité so svojou silou experimentovať, lebo aj malý vodný prúd by ma mohol zabiť,“ dodala s očividnou frustráciou v hlase.

Alea, ktorá si medzitým musela rukou zatieniť oči pred vychádzajúcim slnkom, navrhla: „Skúšala si niekedy trénovať s teplou vodou?“ Teplá voda bola pre morské deti bezpečná, lebo vírus žil iba v studenej. Anška sa na Aleu prekvapene pozrela a tá jej to vysvetlila: „Môžeš si do misky napustiť teplú vodu z kohútika a pokúsiť sa ju zdvihnúť.“

Zuzane sa nápad zjavne páčil. „Pomôžeš mi?“ spýtala sa s úsmevom.

Alea na ňu žmurkla. „Jasné.“ Mala ju rada. Zatiaľ sa ešte celkom neuvoľnila, no ak si dovolí byť sama sebou, mohli by z nich byť dobré kamošky.

„Parádička," potešila sa Zuzana.

Alea sa zaškerila. Možno sa do života na *Crucis* začlenila viac, než si myslela.

Zuzana sa obrátila k dverám do podpalubia, akoby mala niečo v pláne. „Idem dolu do salóna. Koniec koncov, máme na palube dve naozajstné vodné panny…"

„Pôjdem s tebou," pridala sa Alea, lebo predpokladala, že niekde dolu nájde aj Theu. „Dúfam, že sa im darí…" Zarazila sa a stíchla, lebo si uvedomila, že niet dôvodu domnievať sa, že stav Akiry a Yumiko by sa mal zlepšiť. Bude Akira ešte vôbec schopná hovoriť? Od predošlej noci bola v bezvedomí a bolo otázne, či sa ešte preberie.

Ľadová horúčka

Alea so Zuzanou sa pretlačili poza Tasfarovo telo, zišli po vŕzgajúcich schodoch, minuli kuchynský kút, malú kúpeľňu a vošli do salóna, ktorý sa medzitým premenil na ošetrovňu. Na pravej strane stál gauč, na ktorom zvyčajne spával Lennox, teraz však na ňom namiesto Aleinho *dharrkona* v bezvedomí ležal Zeirus, šéf Darkonov. Jeho deti Siska a Nexon zjavne zaspali pri ňom, lebo sa práve rozospatí posadili a pretierali si oči.

Siska, ktorá si ustlala na zemi vedľa gauča, hľadala mobil. „Koľko je hodín?“

„Netuším, zostaň pokojne ležať,“ zašepkala Alea.

„Ako to vyzerá hore?“ zaujímal sa Nexon, ktorý sa práve pokúšal skrotiť svoje dlhé vlasy do zapleteného vrkoča. „Potrebujete nás tam?“

„Najprv sa poriadne preberte.“ Alea sa na oblivionského chlapca usmiala, ten už však pohľadom skĺzol späť k otcovi.

Zeirus tam ležal ako spiaci obor. Dosiaľ sa ani nepohol, ani nič nenaznačovalo, že by sa mal čoskoro zobudiť. Veľký muž už nemal na sebe čierne, uniforme podobné

oblečenie typické pre Darkonov, ale rifle a tričko svojho syna, ktoré mu bolo trochu malé. Na tričku sa vynímal nápis *CHAMPION*, čo vzhľadom na jeho momentálnu situáciu pôsobilo trochu zvláštne. Zeirus ležal už dva dni v kóme a hrozila mu dehydratácia. Z toho dôvodu im Roix Ramin poradil roztlačiť na kašu hľuzu morskej rastliny tirrmie a potierať ňou pokožku chorého, čo by mu malo dodať vodu a živiny. Lennox kvôli tomu hneď ráno šiel do mora, aby zohnal ďalšiu hľuzu. Ako bolo vidieť, Nexon so Siskou sa postarali o zvyšok a vmasírovali otcovi kašu do kože.

Siska mu práve začala naťahovať bezvládne ruky a nohy. Alea vedela, že to robí, aby zabránila vzniku otlakov a preležanín, a videlo sa jej skvelé, že veliteľove deti robia všetko, čo je v ich silách, aby otcovi pomohli. Čo by však mohli urobiť pre to, aby sa zobudil, na to ešte nikto neprišiel.

„Vodné panny spia," zašepkala Zuzana.

Alea sa otočila. Na druhej strane salóna stál ďalší gauč, na ktorom v akomsi polospánku ležali Akira a Yumiko. Posádka vedela, že vodné panny sa môžu dlhší čas bez problémov pohybovať mimo vodného prostredia. Ich rybie chvosty sa na súši nepremenili na nohy tak ako Tasfarom, preto by sa z gauča len ťažko zdvihli. Navyše, Akira by to aj tak nezvládla, lebo okrem toho, že bola v bezvedomí, telesná teplota jej ráno klesla na dva stupne. Yumiko Alei vysvetlila, že takzvaná ľadová horúčka je u vodných panien typická reakcia na infekciu – tak

ako vysoká teplota u ľudí. Na Akire bolo jasne vidieť, že na pokožke sa jej objavili drobné kryštáliky námrazy pripomínajúce inovať. Bledú tvár mala prepadnutú a prerývane dýchala.

Alea sa na vodnú pannu znepokojene dívala. Tak jej to bolo ľúto!

Zatiaľ čo si obzerala obe morské bytosti, Zuzana sa usadila ticho ako myška na kraji gauča vedľa Yumiko. Tá sa hneď zobudila, s hrdelným zachrčaním otvorila oči a zadívala sa na dievčinu. „Čo chceš?" vybafla na ňu.

Zuzana sa zľakla a sekundu sa zdalo, že zuteká. Nakoniec však zostala sedieť.

To je ono – Zuzanina, vlastne Ellina skutočná tvár, pomyslela si Alea.

„*Unah,* volám sa Zuzana," dostala zo seba Anška napoly šeptom.

Yumiko, ktorej koža bola ešte zreteľne tyrkysová, sa zatvárila prekvapene, že sa jej dievča nezľaklo. S údivom si Zuzanu premeriavala. „Anška. Hm. Už veľmi dlho som nevidela nikoho ako ty."

„A ja som sa ešte nikdy nestretla s vodnou pannou," chripľavo odvetila Zuzana.

Pohľad vodnej panny bojovníčky bol ešte prenikavejší. „Bojíš sa ma?"

Zuzana krátko zaváhala a potom priznala: „Áno, bojím."

Yumiko sa kútikom úst zasmiala. „A čo ťa teda prinútilo sadnúť si ku mne?"

„Ja…“ Zuzana si trochu nervózne popoťahovala šál. „Dúfala som, že by som sa o vás mohla niečo dozvedieť.“

Yumiko, ktorá rovnako ako mnohé vodné panny nosila okolo zápästia kožené náramky, si úplne pokojne uhladila svoje snehobiele vlasy, potom si prstami prešla po hlbokých vráskach na tvári, akoby sa musela zamyslieť nad Zuzaninými slovami. „Chcela by si sa dozvedieť niečo o vodných pannách?“

„Áno,“ hlesla Zuzana.

Alea videla, ako sa Nexon so Siskou otočili, očividne ich to, čo sa odohrávalo na druhom gauči, tiež zaujalo.

Nexon práve začal nožom šúpať jablko, no prestal a napäto čakal, čo bude ďalej.

„My vodné panny sme bojovníčky,“ povedala Yumiko s hrdosťou v hlase. „Cieľom nášho života je získať slávu a uznanie, milujeme meranie síl.“ Chvost jej pritom mihal zboka nabok cez dlážku a koberec. „V Gat'Nambeesse, hlavnom meste vodných panien, sa za každej jasnej noci konali duely. O niečom takom si zrejme ešte nikdy nepočula, však?“

„Ba áno,“ povedala Zuzana. „Vyrastala som u suchozemcov a niečo podobné tam tiež existuje, hovorí sa tomu turnaje.“

„Naozaj?“ Zdalo sa, že Yumiko to prekvapilo. „Nikdy by som si nepomyslela, že niekto ako tí slabí dvojnožci by sa mohol zaujímať o zápasy. Hmm.“ Jej *hmm* znelo, akoby to na ňu urobilo nepatrný dojem. „U nás máme

rozličné disciplíny, napríklad mlátenie chvostami alebo zrážanie plecami. Ja som bola vždy najlepšia v pretláčaní čelom."

„Skutočne? O tom by som sa rada dozvedela viac." Zuzana očividne zbierala odvahu na ďalšiu otázku. „Bolo by pre vás v poriadku, keby som si náš rozhovor nahrávala na mobil?"

Nexon bol okamžite v strehu. „Na to rozhodne zabudni!" zahriakol Zuzanu. „Predsa nemôžeš vodnú pannu nakrúcať na video!"

„Upokoj sa, prosím ťa," odvetila Zuzana nevzrušene, akoby bola jeho reakcia úplne nepatričná. Alea však vedela, že Oblivioni sa hneď prepnú do ochranárskeho nastavenia vždy, keď hrozí prezradenie nejakej magickej bytosti. Koniec koncov, ich úlohou je presne takémuto niečomu zabrániť.

„Samozrejme, že by som s nahrávkou zaobchádzala opatrne," dodala Zuzana už o niečo priateľskejšie, ale stále dôrazne. „Ostatné morské deti by určite zaujímalo Yumikino rozprávanie."

Nexon sa už nadychoval, aby to Zuzane ešte raz dôrazne vysvetlil, keď sa vtom Yumiko spýtala: „Čo je to mobil?"

Kým Zuzana vyťahovala svoj smartfón, aby ho ukázala vodnej panne, Alea sa obrátila k Nexonovi. „Myslím si, že nafilmovať Yumiko vôbec nie je zlý nápad."

V Nexonových azúrovomodrých očiach zlostne zaiskrilo. „Keby sa také video dostalo do nepovolaných rúk…"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Alea, dievča mora 10 – Hviezda osudu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.